

nost včasné protestace, jest odůvodněn její směnečný návrh proti žalovanému, závazek jeho jest platný a nebyl zrušen. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud se týče právního posouzení věci jde jen o řešení otázky, zda žalobkyně byla oprávněna domicilovati směnku, po případě změnití domicil. Lze přisvědčiti právnímu názoru dovolatele, že právo k domicilování směnky přísluší zásadně výstavci směnky, avšak za jeho souhlasu může i jiný připojiti doložku domicilu. To vyplývá i z rozhodnutí n. s. sb. čís. 4341, jehož se dovolatel sám dovolává. Podle zjištění odvolacího soudu zakládají se zažalované směnky na kupní smlouvě ze dne 16./26. března 1929, podle níž kupitelé byli povinni vydati žalobkyni ke krytí zbytku kupní ceny směnky, jež žalobkyně mohla opatřiti libovolným domicilem. Poněvadž dovolatel jako obchodní zástupce žalobkyně byl povinen podepsati směnky jako výstavce a žirant a musil znáti obsah kupní smlouvy, čemuž ani neodporuje, jest za to míti, že již předem dal souhlas k domicilování směnek. Použila-li však žalobkyně práva k domicilování směnek a vyplnila-li směnky domicilem a domiciliátem, nebyla ovšem oprávněna samovolně tuto doložku změnití. Jest přisvědčiti dovolateli, že z kupní smlouvy nevyplývá, že žalobkyně byla oprávněna i ke změně domicilu. Avšak i tato změna se mohla státi se souhlasem dovolatele, jenž ovšem mohl býti udělen i mlčky (§ 863 obč. zák.). Na základě okolností zde vytčených a na základě dalšího zjištění odvolacího soudu, že dovolatel byl žalobkyní vyrozuměn o změně domicilu, vlastně jen o změně domiciliáta, a že proti tomu nic nenamítal, což dovolatel ani nenapadá, jest míti za to, že dovolatel i s touto změnou souhlasil, to tím více, ano šlo o změnu pro dovolatele úplně bezvýznamnou. Nechtěl-li však přes to s ní souhlasiti, bylo vzhledem na jeho smluvní poměr k žalobkyni zajisté jeho povinností, by se proti změně ohradil. Odporovalo by zásadě poctivosti a důvěry v obchodním styku, kdyby dovolatel za daných okolností jen mlčel, a pak vyvozoval ze změny domiciliáta, pro něho úplně bezvýznamné, dalekosáhlé důsledky.

Čís. 11943.

Nestačí, byl-li v písemných námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu uveden jen právní pojem námitky, jakési heslo bez skutkových okolností, z nichž se námitka dovozuje, a teprve při ústním jednání uváděny pod rouškou ohlášené již námitky nové okolnosti, z nichž ve skutečnosti vyplývá nová námitka.

(Rozh. ze dne 30. září 1932, Rv II 542/32.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti soudy v šech třech stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalovaná v písemných námitkách mezi jiným uvedla, že směnku s datem vydání 18. srpna 1931 a se splatností 31. srpna 1931 by zemřelý František Š. byl nepodepsal, a proto tvrdila, že směnka byla vyplněna protismluvně a protizákonně. Teprve při ústním jednání 14. října 1931 dodal právní zástupce žalované, že směnka byla vyplněna protismluvně a protizákonně také z toho důvodu, že František Š. zemřel 3. srpna 1931. Nižší soudy spatřovaly v posléz uvedené okolnosti novou námitku, nikoli doplněk k písemným námitkám, a proto k ní jako k opožděné nepřihlédly. Tento právní názor nižších soudů jest správný. Neboť při ústním jednání lze nové skutkové okolnosti a nové důkazy nabídnouti jen k odůvodnění námitek již včasně uplatněných (rozhodnutí čís. 2336, 4605, sb. n. s.). Byla by dojista zvrácena zásada přísnosti směnečného řízení, kdyby strana v písemných námitkách uvedla jen právní pojem námítka, jakési heslo bez skutkových okolností, z nichž námitku dovozuje, a teprve při ústním jednání uváděla pod rouškou ohlášené již námítka nové okolnosti, z nichž vyplývá ve skutečnosti nová námitka, jako je v souzeném případě námitka nedostatku podstatné náležitosti směnky podle § 3 č. 8 sm. zák. Jestliže v souzeném případě žalovaná nevystihla v námitkách tvrzenými okolnostmi úplnou a pravou podstatu právního pojmu námitek, jde to na její vrub, a nemůže za sporu pod rouškou doplnění přiváděti k platnosti nové námítka.

Čís. 11944.

Jde o usnesení povolující exekuci ve smyslu § 42 čís. 7 ex. ř., vyhověl-li soud návrhu vymáhajícího věřitele na povolení uhrazovací exekuce prodejem svršků zabavených již k zajištění.

(Rozh. ze dne 1. října 1932, R I 663/32.)

Soud první stolice povolil dlužníku odklad prodeje automobilu zabaveného pro vymáhající věřitele až do pravoplatného vyřízení rekursu, jež podal dlužník proti usnesení povolujícímu prodej automobilu zabaveného v exekuci zajišťovací. Rekursní soud zamítl návrh dlužníka na povolení odkladu exekuce. D ů v o d y: Podle § 42 čís. 7 ex. ř. lze odložení exekuce k návrhu naříditi, napadá-li se rekursem soudní usnesení, kterým byla exekuce povolena. Usnesením povinnou stranou napadeným nebyla exekuce povolena, nýbrž jen povolen prodej zabaveného automobilu podle § 264 ex. ř. Povolení prodeje při exekuci na movité hmotné věci není však usnesením exekuci povolujícím a proto, napadá-li se, není to důvodem pro odklad exekuce (viz min. nař. ze dne 3. prosince 1897, čís. 25.801 Věstník čís. 44). Chybí proto předpoklad pro odložení exekuce, ježto tu není usnesení povolujícího exekuci.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Předeslati jest, že nižší soudy chápaly návrh stěžovatelův na odklad exekuce s hlediska ustanovení § 42 čís. 7 ex. ř., nikoliv § 524 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř.; nejvyšší soud vyřídil proto věc rovněž s tohoto právního hlediska. Dovolací rekurs je opodstatněn. Rekursní